

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094935888/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

drede år med hovedpine på grund af et blækhorn, han fik i panden af en munk, der vågede. Asketernes tid er forbi, men så har vi digterne; dem ligger vi hos om natten og gir dem tåbelige drømme, og sådan lar vi os digte op på parnasset, blandt påfugle, orne, løver og duer, og vi blander vor smagken og smadren og kvækken ind i tragisk bælen og lyrisk kvindren, erotisk kurren og episk brægen.

Se ned i dette hull! Det er vort specielle underjordiske parnas. Dær digtes med rådnede hjærner på forråvede ryggrade.

Jeg: Ha, men hvad er dette? Disse vilde dyr!

Koret: Det? Det er menneskers digt. Alt, hvad vi inspirerer dem, gir vi skikkebe og opbevarer; men hvis denne brunstige, myrdelystne hob blev sendt ud over jorden med sin ødelæggelsesbrøde --

Jeg: Hu, det må være følt at være digter!

Koret: Ja, vent! Var tanker kød og blod, og gik ideer om og hade næver, som de har kraft i ånden; hvis menneskenes had fik tænder og deres vrede kløer; blev hver foragten tanke til et spark, som ramte, hvor det sigtede, og alt med samme kraft som den, hvormed digteren hade tænkt det, da måtte Herren fra sin himmel sende ned en talrig skare stærke engle for i en hast at dræbe alle digtere og hver, der tænker ufred.

Jeg: Men hvad er det for stene, der ruller ned over skrånten?

Koret: Hoder er det. Vi har linc dem til leg for børnene, men gir dem tilbage. Her er kunstnerhoder, politiske og hverdagshoder, tabte forstår sig, dem triller vore børn med, tumler med dem, ryster og knækker dem og spiller bokst med dem.

Jeg: Men mennesket uden hoved silænge?

Koret: Får det igen. Og hvis han er kunstner, gælder han for et uroligt hoved og indfører almindelig hjærneomdrejning af beundring hos dem der elsker ham. Imens græder de gamle, og de unge ler. Imidlertid tåler nutidshoder i reglen kun den første rystning; senere blir de helt gale, og så duer de ikke så godt til kunstnere som de halvt forrykte.

Jeg: Gennem tåge så tyk som havsand ejner jeg stjærner --

Koret: Stjærner -- dem holder vi ikke; bål er det, demede venter hekkesabbaten. Dær skal du se i fuldt lys, hvad du i et sekond